

”Minns i november den ljuva september.....”

sjöng Lasse Lönndahl på sjuttioalet. Men jag föredrar att istället minnas juni i år och veteranresan till Leksand. Det var nämligen en spännande kamp som pågick där i skymundan mellan en trio damer. Därför kallar jag den här bloggen för

TRISS I DAMER eller DE TRE MUSKETÖRSKORNA

Att toppstriden i alla tävlingar och kamper intresserar de flesta, förstår jag. Att tävla går ut på att försöka vara bäst. Men att tävla kan också ses ur ett helt annat perspektiv nämligen kampen om att inte komma sist. Där är vi en trio damer som jobbar hårt. Vi har inte känt varandra sedan tidigare utan blivit bekanta och vänner i orienterings-skogen. Vi tre är Barbro från OK Enen, Ing-Britt från SMOL och jag från EOL.

Barbro och jag träffades första gången under veteranresan i Karlstad i slutet av C-banans andra dag, när vi båda irrade omkring i hopp om att hitta kontroller. Vi slog oss ihop och fortsatte tillsammans, klarade de resterande och blev sist respektive näst sist den dagen. Men bäst av allt var att vi blev vänner. Sedan dess har vi alltid kikad efter varandra på veteran tävlingarna, jämfört våra rundor genom skogen och igenkännande flinat åt vägvalen.

Britt-Inger blev jag bekant med genom makarna Flodin från Flen. Vi morsade på varandra som man gör med vänners vänner, men när jag så småningom på D-banan började hitta henne lite här och där i skogen och även i närheten av mig på resultatlistorna, blev vi till slut vänner. Och så var vi tre som satt och tittade på kartorna efteråt och insåg alla bättre alternativ vi kunde ha valt. Och skrattade.

I Leksand på 2019 års veteranresa gick första dagens tävling i Sommarland bland karuseller, radiobilar och vattenrutschkanor och på en karta med skalan 1:3000. Så här gällde att hålla tungan rätt i munnen, kartans norr ens med kompassens norrnål och så koncentrera sig på detaljer. Jag såg mina konkurrenter (Britt-Inger och Barbro alltså) flänga runt som skällade råttor (jo det var en varm seneftermiddag). Men ibland är noggrannhet bättre än hastighet, så slutresultatet oss emellan blev att jag kom först, Britt-Inger tvåa och Barbro sist. ”Nu blir du vass imorgon och slår dom igen!” påstod de fyra klubbkamrater jag delade campingstuga med. Men det trodde jag inte på, för i skogen och med vanliga skalan, blir de två för snabba för mig, om de inte schabblar bort sig.

Andra och tredje tävlingen var i ett skogsområde söder om Leksand. Kartan var fylld av höjdkurvor och stigar, så det var inte så lätt minsann. Dag 2 var Barbro bäst av oss, Britt-Inger tvåa och jag sist. Dag 3 var den enda skillnaden att Britt-Inger var före Barbro. Och det var också det sammanlagda resultatet efter tre dagars tävlingar. Vi jämförde vägval, skrattade åt varandras felval och mest år våra egna misstag och laddade inför sista dagens tävling samt hoppades att det hotande regnet skulle hålla sig borta.

Dag fyra utspelade sig vid Leksand OK:s klubbstuga. Det var budkavle, men ingen av oss tre deltog i den. Vem vill ha en kompis som står och väntar på växling medan målet rivs! Nej, öppen bana nr 2 var det självklara valet. Revansch, tänkte jag när jag startade, men med den ambitionen blev det lite si och så, och efter 1 timme och 22 min vacklade jag fram till utstämplingen. Inga hejarop mötte mig från mina rivaler. Hade de övergett mig?

Nej, de visade sig vara kvar i skogen fortfarande men dök upp så småningom. Svettigt rödkindade satte vi oss på en bänk och svalkades av ett mildt duggregn. Jag försökte bortförklara hur hundra meter mellan två kontroller kunde ta 16 minuter, medan Britt-Inger bubblade om stigars sträckning åt oväntade håll och elljusspårs förvirrande vindlingar, tills Barbro avbröt oss med att hon sett svanar i skogen. "Va, vad gjorde dom mitt i skogen?" gapade vi andra två av häpnad. "Mja, jag förstod ju att jag inte var i skogen längre utan vid nån sorts sjö. Det tog mig en timme att reda ut det hela och att hitta kontrollen!" Vi skrattade så dant att förbipasserande tittade konstigt på oss och undrade över vinförtäringen kvällen innan på banketten fortfarande gav effekt.

När jag gick in i klubbstugan för duschning, skrattade jag fortfarande så damerna där menade att det måste ha gått väldigt bra för mig eftersom jag verkade så uppåt. "Ja, jag slog mina konkurrenter idag!" "Åh, är du så duktig!" blev svaren. "Nej, nej! Mina framgångar vilar enbart på mina kamraters misslyckanden!" bedyrade jag glatt.

Vi var femton personer på den öppna banan den här sista dagen och jag kom nr 13, Britt-Inger 14 och Barbro 15. Tävligen om att inte komma sist är hård och intensiv. Nästa år i Mora blir det en ny inbördes match. Men dess för innan träffas vi emellanåt på olika veteranorienteringar runt om i Sörmland-Västmanland.

*den 28 oktober 2019
Gun Sundberg*